

9/17

Stockholms-Tidningen

söker komma ifrån vårt beto-
nande av att Sverige inte som
de flesta andra stater kan på-
räkna hjälp i händelse av an-
grepp med följande påstående:

Om Sverige dras in i ett krig
upphör självfallet vår alliansfrihet.
Vi blir "lika försäkrade om hjälp"
som någon annan och vi tar i den
uppehållande striden: avvaktan på
hjälpen inte större risker än någon
annan atomvapenfri stat.

Enligt denna uppfattning skul-
le det alltså vara betydelselöst
om en stat genom att tillhöra
Atlantpakten är utlovad hjälp
vid angrepp eller står utanför
allianserna; den förpliktelse till
bistånd som Atlantpakten med-
för, liksom den förberedelse av
biståndet som följer med pak-
ten, är utan någon som helst
vikt. Riktigheten av våra an-
märkningar bestyrks av att tid-
ningen tvingas till sådana
orimligheter för att värja sig.

Ö
tro
mä
ät,
sac
sti
rir
för
hä
lys
ge

FRANSK

Pilgrimer defilerar

Från DN:s Tysklandskorrespondent
DANN cändag.

I ETT NYLIGEN publicerat brev
av den 13 februari 1884 diskute-
rade Henry James den krets av
Frankrikes mest berömda förfat-
tare med vilken han under de
långa Parisvistelserna kom i nära
beröring. De liknar mera galär-
slavar än lyckliga producenter,
skrev han, i sina försök att finna
nya subtiliteter i stil, ämne och
arrangemang; "ansträngningen att
säga något fulländat på ett språk
med vilket allting blivit sagt och
sagt om igen tycks trötta ut dem".

James antyder med dessa ord
en sak som synes vara karaktä-
ristisk för fransk litteratur. Hos
nästan alla/de stora författarna
framträder en bildning, en kän-
nedom om föregångarna och ofta
om medtävlarna som måste för-
enas med medveten ansträngning
att forma originella ting, att över-
träffa eller åtminstone komplette-
ra och fullända. Men denna in-
tima kunskap om den litterära
traditionen har inte försvagat ska-
parkraften. För några år sedan
förklarade en ung kritiker, Pierre
de Boisdeffre, i sitt stora arbete
"Métamorphose de la littérature"
att 1900-talets produktion företer
så mycket betydande att man med
skäl kan tala om "en andra re-
nässans, en ny klassisk tidsålder".
Det intrycket förstärks vid läs-
ningen av Pierre-Henri Simons
ypperliga, till litteraturens idéhis-
toria koncentrerade bok *Histoire
de la littérature française au
XX:e siècle* (Armand Colin, 1160
franc). Den som under större de-
len av den behandlade tiden nöd-
torftigt följt med de främsta för-
fattarna frapperas vid denna re-

Pierre-Henri Simon, fransk författare och litteraturhistoriker, vars
nyutkomna arbete "Histoire de la littérature française au XX:e siècle"
Herbert Tingsten här recenseerar.

petition av den storartade och,
synes det, ständigt växande vi-
taliteten i denna väldiga produk-
tion. Under detta århundrades
första hälft har, beräknar Simon,
20 000—25 000 franska romaner
publicerats. Några tiotal förfat-
tare och några hundra romaner
framstår som oundgängliga ge-
nom sin självständighet, sin fan-
tasi och sin precision; de ompän-
ner alla områden, berättelse och
analys, realistiska skildringar och
våldsamt romantik, nihilism, reli-
giös passion och profan metafysik.
Då Camus häromåret fick Nobel-
priset betonades att flera sådana
pris gått till Frankrike än till nå-
got annat land. Man frågar sig
om inte Frankrike, såvida prisets
utdelare stått främmande för var-
je tanke på jämn fördelning mel-
lan kulturländerna, inte skulle ha
fått hälften i stället för sjättedelen
av dessa utmärkelser.

Det
och
särsk
angl
hum
utan
är l
men
kar
tigt
stär
pelv
ka
ett v
ange
dern
fran
bisa
är l
fine
nar
med
någr
just
dele
Ang
kon
Chr
Soll
som
för
mis
seer
är f
om
mec
rist
nan
och
don
M
me